

بسم الله الرحمن الرحيم

## Gazze'den Suriye'ye ve Yemen'e Kadar Soru Aynı: Ümmetin Kararı Nerede?!

Bazı sorular kitaplarda yazmaz; bunları her gün gerçeklik bize dayatır. Bölgemiz savaşlar, anlaşmalar, ittifaklar ve müzakerelerle dolup taştıkça, tek bir soru ısrarla gündeme gelir: Bu coğrafyaya, bu zenginliklere, bu ordulara ve bu muazzam nüfusa sahip bir ümmet, pek çok meselesinde nasıl olur da başkalarının kararlarını beklemek zorunda kalır?

Cevap siyaset, ekonomi ve güç dengeleri arasında dağılmış gibi görünebilir; ancak her olayı münferit bir şekilde okumak yerine olayları bir araya getirdiğimizde tablo daha net bir hale gelecektir.

Haberleri açıp Gazze'yi okuyoruz; ardından Suriye'ye, oradan Yemen'e, sonra da Irak'a geçiyoruz; sanki aynı bölgede yer almaktan başka hiçbir ortak noktası olmayan müstakil meselelerle karşı karşıyaymışız ve her ülkenin kendi krizi, her krizin kendi müzakereleri, her dosyanın müdahil olan devletleri ve onun etrafında hareket eden ittifakları varmış gibi. Ayrıntıların yoğunluğuyla birlikte, en önemli şu soruyu sormayı unutabiliriz: Tek bir ümmet neden haber bültenlerinde onlarca dosya olarak karşımıza çıkıyor?

Gazze'de insanlar hâlâ, durdurulmasının anahtarları yalnızca Filistin'in elinde olmayan bir savaşın etkilerini yaşamaya devam etmekte olup yeniden imar, yardımlar ve siyasi düzenlemeler meseleleri ise artık uluslararası ve bölgesel uzlaşılarla bağlı bir hale gelmiştir. Suriye'de dış çıkarlar, tablonun şekillenmesinde hâlâ güçlü bir şekilde varlığını sürdürmektedir. Yemen'de ise Kızıldeniz'in güvenliği her sarsıldığında Babülmendep Boğazı yeniden gündeme gelmektedir; çünkü bu geçit ticaretlerini ve çıkarlarını etkilediği için ülkeler harekete geçmektedirler. Aynı zamanda bölgedeki ülkeler yeni güvenlik anlaşmaları ve ittifaklar aramaktadır.

Olaylar farklılaşsa da hepsinin peşini bırakmayan tek bir soru vardır: Bütün bu güce sahip olan bir ümmet, nasıl oluyor da her meselede sanki başkalarını bekliyormuş gibi görünebiliyor?!

Sorun, Müslümanların ülkelerin güç nedenlerinden yoksun olması değildir; aksine tam tersidir. Çünkü ordular, servetler, enerji kaynakları, deniz geçitleri, uçsuz bucaksız topraklar ve yüz milyonlarca insan vardır... Ancak bu kapasiteler devletler, sınırlar, kararlar ve çıkarlar arasında dağılmış durumdadır; öyle ki bir Müslüman, kardeşinin başına gelenleri artık "başka bir devletin meselesi" olarak görür bir hale gelmiştir; oysa Kur'an, ümmeti bize, bu şekilde sunmamıştır; zira Allahu Teala şöyle buyurmuştur: **إِنَّ هَذِهِ أُمَّتُكُمْ أُمَّةً وَاحِدَةً وَأَنَا رَبُّكُمْ فَاعْبُدُونِ** **"İşte sizin bu ümmetiniz bir tek ümmettir. Ben de sizin Rabbinizim. Öyleyse bana ibadet edin."** [Enbiya 92] Burada İslami kimliğin anlamı, yalnızca isimden, duygudan ve aidiyetten çok daha derin bir şekilde ortaya çıkmaktadır. Yani İslami kimlik, Gazze için üzülmemiz, Suriye için acı çekmemiz, Yemen için dua etmemiz, sonra da dönüp bunların her birine diğerinden ayrı bir halkın meselesi olarak bakmamız değildir.

Kimlik, aslında olaylara bakış açımızı şekillendirmektedir; yani Filistin, Suriye, Yemen, Türkiye ve Irak'taki Müslümanlar; tesadüfen aynı dinin altında birleşmiş halklar değildir; aksine onlar, İslam'ın akidesini bağlarının temeli kıldığı tek bir ümmetin parçalarıdır. Bu nedenle onların meseleleri parçalandığında, bilincimizin de onlarla birlikte parçalanmaması gerekir. İşte üzerinde düşünölmeye değer çelişki de buradadır: Dünya, petrolüne, pazarlarına, geçitlerine ve konumuna ihtiyaç duyduğunda Müslümanların ölkelerine tek çıkarlar olarak bakarken; bizler ise mesele onların gücü ve kararlarıyla ilgili olduğunda onlara birbirinden ayrı adalar gözüyle bakmayı alışkanlık edindik.

Babülmendep, yalnızca Yemen önemli olduğu için dünya açısından önemli bir hâle gelmemektedir. Suriye'nin konumu etrafında güçlerin rekabet etmesi, sadece Suriye'nin bir iç meselesi olduğu için değildir. Filistin de hiçbir zaman harita üzerinde küçük bir sınır meselesinden ibaret olmamıştır. Zira bu beldeler; siyasi kararları birleştirdiği takdirde kendilerini küresel ölçekte etkili kılacak tüm güç unsurlarına sahip olan tek bir alanın içinde yer almaktadır.

Bu nedenle bugün İslami kimlik hakkında konuşmak, ne fikri bir lüks ne de geçmiş hakkında konuşmaktır. Aksine bu, siyasetin tam kalbinde yer alan bir sorudur: Biz kimiz? Eğer bizler tek bir ümmetsek, o halde gücümüzü, zenginliklerimizi ve meselelerimizi nasıl anlamalıyız? Peki nasıl oldu da ümmetin birliği bazıları için uzak bir hayal gibi görünür hale gelirken, onun onlarca varlığa bölünmesi nasıl doğal bir durum haline geldi?!

Haritaya o kadar alıştık ki neredeyse ümmeti unutuyorduk. Bu nedenle İslami kimliğin yeniden kazanılması, yeni bir slogan belirlemekle değil, kendimize ve dünyaya baktığımız ölçüyü yeniden kazanmakla başlar: yani Müslümanların meselelerini tek bir ümmetin meseleleri olarak görmek ve gücün yalnızca sahip olduğumuz şeylerin çokluğunda değil, onları bir araya getiren elde, onları harekete geçiren kararda ve onların yönünü belirleyen ideolojide olduğunu anlamakla başlar. İşte o zaman soru değişir!

Gazze için dünyanın ne yapacağını, Suriye için devletlerin neye karar vereceğini, Yemen krizinin nasıl yönetileceğini sormaya devam etmemiz yerine, ümmeti asıl kaygılandırması gereken soru şu olur: Ümmet kendi kararını almaya ne zaman geri dönecek?

Allah'ın kendisine hayatını tanzim eden bir ideoloji indirdiği ve onu, **كُنْتُمْ خَيْرَ أُمَّةٍ أُخْرِجَتْ لِلنَّاسِ** **“Siz, insanlar için çıkarılmış en hayırlı ümmetsiniz.”** [Al-i İmran 110] kıldığı ümmete, gücünün dağınık olarak kalmaya devam etmesi, zenginliklerinin parçalanması ve meselelerinin bir uluslararası masadan diğerine taşınması yakışmaz. İşte burada İslam Devleti'nin yeniden kurulması, artık geçmişte kalmış tarihe duyulan bir özlem ya da krizler her şiddetlendiğinde hakkında konuştuğumuz teorik bir fikir olmaktan çıkar; aksine ümmetin otoritesini ve karar birliğini yeniden tesis etme ve İslam'ı işlerinde uygulama çabasına dönüşür.

Bu yüzden okuduğumuz her haberden sonra zihnimizde taşımamız gereken soru yalnızca şu olmamalıdır: Müslümanların başına neler geliyor? Aksine soru şu olmalıdır: Ümmetin bu halde kalmaması için ne yapıyoruz?

Parçalanma bir gerçeklikse de bir kader değildir; İslam'ın otoritesi bir süreliğine yok olmuşsa da bu, onun yokluğunu kabul etmemiz anlamına gelmez. Nitekim sorumluluk, Müslümanları İslam üzere birleştiren, onların işlerini İslam ile gözeten ve onun risaletini dünyaya taşıyan devleti kurmak için bilinçli ve ciddi bir şekilde çalışmakla başlar. Zira ümmet, övüneceği bir tarihten ve sahip olmayı temenni ettiği bir güçten yoksun değildir; aksine ihtiyaç olan şey, ümmetin gücünün İslam'ın otoritesi altında birleşmesi ve kararın yeniden kendisine ait olması için çalışmaktır. Bu ise Allah için hiç de uzak değildir.

**Hizb-ut Tahrir Merkezi Medya Ofisi İçin Yazan**  
**Dareyn Eş-Şanti**